

Revision, at man skal gennemse Regnskaberne. Nej, man skal sammenholde de i Regnskabet opførte Poster med de til Regnskabet lagte Bevisligheder. Dette er Revision, og en Revision kan overhovedet ikke foretages af de højtærede Statsrevisorer, fordi de mangle Bilag. Vel siges der nu — og jeg har hørt det udtales af enkelte af de højtærede Statsrevisorer —, at der gives alle mulige Oplysninger til dette Regnskab. Og det er og saa saaledes, at naar man gennemser et Afsnit af Regnskabet — det er meget stort og omfattende i sin Helhed —, vil man se, at der er givet en Mængde Oplysninger, som gives i god Tro, udarbejdes rundt omkring i Administrationskontorerne; men det er ikke Bemærkninger af den Art, at de kunne gøre den mindste Nytte i og for sig ved Revisionen. Det er Oplysninger af en helt anden Art. Man kan nærmest betegne dem som en Slags statistisk Redegørelse; de kunne give mange interessante Oplysninger, som det kan være særdeles ønskeligt for Rigsdagen og Offentligheden at faa; men der er ingen af dem, som sætter en Revision i Stand til paa Grundlag af dem at prøve Regnskabets Rigtighed.

Vi kunne f. Eks. tage en ganske beskeden Konto paa Finansloven: Der bevilges saa og saa meget til Rejseudgifter for Postinspektørerne og Postmestrene i de og de Lønningsklasser. Saaledes lyder den. Saa kan man altsaa faa at vide paa Regnskabet, hvor overordentlig interessant det deler sig mellem Befordringsudgifter og Diæter, og hvor mange af disse Befordringsudgifter og Diæter Postinspektørerne have faaet, og hvor mange Postmestrene have faaet. Men det er jo altsammen komplet ligegyldigt; for der er en Ting, man ikke kan se af Regnskabet, og det er, om det virkelig er Postinspektørerne og Postmestrene, der have faaet dem, eller om det er nogle helt andre Mennesker, der have faaet dem. Det er saaledes paa vort Statsregnskab, at det er ikke alene Postinspektørerne og Postmestrene, der have faaet de Diæter og Befordringsgodtgørelser; der er andre, som konkurrerer med dem om Benyttelsen af denne Konto; men derom kan man intet se paa Statsregnskabet, og saa har den statistiske Deling mellem Befordringsgodtgørelse og Diæter intet at sige fra et Regnskabssynspunkt.

Efter Grundlovens § 50 vide ærede Medlemmer jo, at Opgaven er stillet saaledes, at Statsrevisorerne skulle paase, at

+

samtliges Statsens Indtægter ere blevne opførte i Statsregnskabet, og at ingen Udgift udenfor Finansloven har fundet Sted. Her er maaske Opgaven stillet ganske rigtigt, men Spørgsmaalet er altsaa: Hvorledes har man nu konstrueret de Bestemmelser, som skulle udføre denne Grundlovsbestemmelse. Man har gjort det paa en Maade, som efter min Mening ikke er egnet til at føre til et rimeligt Resultat; men jeg mener, at det er saa iøjnefaldende, at man ogsaa kunde betvivle, om disse Bestemmelser, som ere vedtagne i de to Ting den 20. og 25. Maj 1867, virkelig ere forenelige med Grundloven. Det hedder nemlig der, at „Statsrevisorerne gennemgaa Statsregnskabet med det af Grundlovens § 50 betegnede Formaal og paase derfor, at Regnskabet og dets Poster nøje slutte sig til Finanslovens Bevillinger paa de enkelte Konti“. Men hvad vil det sige, at Statsregnskabets Poster nøje skulle slutte sig til Finanslovens Bevillinger paa de enkelte Konti? Det er jo en ganske overfladisk Definition af, hvad der virkelig bør finde Sted. Hvis ærede Medlemmer ville se hen til, hvorledes det defineres andre Steder, saa ville de hurtigt se, at i den engelske Statsrevisionslov „Exchequer and Audit Departments Act“ af 1866, § 27, findes der en meget klar og korrekt Angivelse af, hvad der skal ske. Det hedder der: „Ethvert Regnskab over en Bevillings Anvendelse skal revideres af Statsrevisionen paa Underhusets Vegne. Revisionen skal først forvisse sig om, hvorvidt Udbetalinger, som det regnskabsaflæggende Departement har afholdt af Bevillingen, ere godtgjorte ved Bilag eller andre Bevisligheder, og dernæst om, hvorvidt de paagældende Beløb ere blevne anvendte til det Formaal, hvortil de ere bevilgede“. Der gives der en ganske klar og tydelig Angivelse af, hvad en Statsrevision skal gøre. Og naar man ser hen til Forholdene i andre Lande, er det ogsaa det, de overalt gøre, selv om det ikke der er saa tydeligt defineret i de paagældende Love. Den preussiske Statsrevision gør nøjagtig det samme, den verificerer Regnskaberne, og den prøver dem efter Bilagene, og ethvert enkelt Bilag gaas igennem, og det ses, om den Udgift, der har været afholdt, er lovmedholdelig. Det samme sker i Belgien og i den tyske Rigsforvaltning, det er de Omraader, jeg selv personlig har haft Lejlighed til at undersøge i Detailler. Og det er altsaa i Virkeligheden det aldeles nødvendige Udgangspunkt for, at der